

Rolnummer 1966
Arrest nr. 120/2001 van 10 oktober 2001

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 32*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1964, thans artikel 34, § 1, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, gesteld door het Hof van Beroep te Luik.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, de rechters L. François, M. Bossuyt, J.-P. Snappe en J.-P. Moerman, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, emeritus voorzitter H. Boel, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij arrest van 10 mei 2000 in zake J.-J. Van Baelen en C. Collot tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 18 mei 2000, heeft het Hof van Beroep te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Zijn de artikelen 32bis van het WIB 64 en 34, § 1, 1°, van het WIB 92 in strijd met de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in zoverre ze de vergoedingen belastbaar stellen die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op een beroepswerkzaamheid en die door een verzekeringsmaatschappij worden uitgekeerd tot herstel van een fysiologische en/of economische invaliditeit, zonder dat sprake is van inkomstenderving voor het slachtoffer ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

J.-J. Van Baelen onderschrijft op 9 januari 1980 een verzekering van het type « gewaarborgd inkomen ». In het contract wordt verwezen naar het beroep van leidekker-loodgieter dat hij uitoefent. Onder de benaming « gewaarborgde bijzondere risico's » dekt de verzekering het risico van een val van een hoogte van meer dan 4 meter alsmede een uitbreiding van de waarborg tot de invaliditeit als gevolg van arbeidsongevallen of ongevallen op de weg van en naar het werk voor een bedrag dat overeenstemt met de totaliteit van de verzekerde jaarrente, namelijk 600.000 frank.

In een aanhangsel van het contract, dat gedateerd is 26 juni 1995, wordt eveneens het beroep van de verzekerde vermeld.

De verwijzende rechter leidt uit die elementen af dat er krachtens het contract een band bestaat tussen de beroepswerkzaamheid van de verzekerde en de betaalde rente. Bijgevolg is die rente belastbaar krachtens artikel 32bis, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1964 (hierna : W.I.B. 1964 - thans artikel 34, § 1, van het W.I.B. 1992), niettegenstaande een eventuele beroepsinkomstenderving en een eventuele niet-af trek van de premies.

De verzekerde verwijst naar het arrest van het Hof nr. 132/98 van 9 december 1998 om de ongrondwettigheid aan te voeren van het voormelde artikel 34, § 1, in zoverre het toestaat een gewoon verlies van arbeidsgeschiktheid te belasten bij ontstentenis van enig inkomensverlies.

In het dictum van dat arrest besluit het Hof tot de schending van artikel 10 van de Grondwet, doordat artikel 32bis van het W.I.B. 1964 de vergoedingen die met toepassing van de arbeidsongevallenwetgeving worden gestort tot herstel van een blijvende ongeschiktheid, zonder dat er voor het slachtoffer een inkomstenderving is, belastbaar maakt.

Het Hof van Beroep te Luik stelt vast dat de door de verzekerde gesuggereerde prejudiciële vraag niet identiek is met de vraag waarover het Hof zich in zijn arrest nr. 132/98 heeft uitgesproken. Te dezen moet worden nagegaan of, buiten de arbeidsongevallenwetgeving, een vergoeding gestort krachtens een verzekeringscontract kan worden belast, terwijl de verkrijger geen inkomensverlies zou hebben geleden. Het Hof van Beroep beslist bijgevolg een nieuwe prejudiciële vraag te stellen.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 18 mei 2000 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 25 oktober 2000 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 15 november 2000.

Memories zijn ingediend door :

- J.-J. Van Baelen en C. Collot, samenwonende te 5336 Courrière, rue de la Principauté 1, bij op 30 november 2000 ter post aangetekende brief;

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 7 december 2000 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 20 december 2000 ter post aangetekende brieven.

J.-J. Van Baelen en C. Collot hebben een memorie van antwoord ingediend bij op 17 januari 2001 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 26 oktober 2000 en 26 april 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 18 mei 2001 en 18 november 2001.

Bij beschikking van 22 mei 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter J.-P. Snappe en rechter J.-P. Moerman.

Bij beschikking van 13 juni 2001 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 12 juli 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 14 juni 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 12 juli 2001 :

- zijn verschenen :

- . Mr. M. Baltus, advocaat bij de balie te Brussel, voor J.-J. Van Baelen en C. Collot;

- . Mr. S. Van Eyll *loco* Mr. M. Firket, advocaten bij de balie te Luik, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Moerman en A. Arts verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. In rechte

- A -

Standpunt van de verzoekende partijen voor de verwijzende rechter

A.1.1. Er wordt verwezen naar het arrest nr. 132/98 en er wordt beweerd dat onderhavig geval identiek is met datgene dat het Hof in dat arrest heeft behandeld. Het enige verschil berust op het feit dat de te dezen ontvangen vergoeding gebaseerd is op een verzekeringspolis die door de belastingplichtige is afgesloten en niet op de arbeidsongevallenwetgeving.

Beweerd wordt dat de motieven van het arrest van het Hof een heel algemene draagwijdte hebben en dat anders beslissen een discriminatie zou teweegbrengen onder de belastingplichtigen die een vergoeding krijgen die geen inkomstenderving compenseert, naar gelang van de reden waarop de storting van die vergoeding berust.

A.1.2. Verschillende uittreksels uit de memories die door de verzoekende partijen voor de verwijzende rechter werden ingediend in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 132/98, worden overgenomen.

Zij wensen in de eerste plaats de nadruk te leggen op het verschil tussen een vergoeding die een inkomstenderving compenseert en een vergoeding die een arbeidsongeschiktheid compenseert. De aantasting van de arbeidsgeschiktheid is een aantasting van de fysieke integriteit van het slachtoffer, zodat de vergoeding die bestemd is om die aantasting te compenseren, geen vergoeding is wegens inkomstenderving, zelfs indien het inkomen een criterium vormt voor de evaluatie van de vergoeding wegens arbeidsongeschiktheid.

Die memories verwezen ook naar verschillende arresten van het Hof van Cassatie waarin is gesteld dat wanneer het slachtoffer van een ongeval geen inkomensverlies heeft geleden, de vergoeding die het verlies van arbeidsgeschiktheid compenseert, niet een inkomen vervangt. Die vergoeding kan dus niet aan de inkomstenbelasting worden onderworpen. Die regel is erkend voor de vergoedingen ontvangen krachtens het gemeen recht, voor ongevallen in het privé-leven. Het Hof van Cassatie heeft evenwel beslist dat het anders is gesteld wanneer de vergoeding wordt ontvangen krachtens de arbeidsongevallenwetgeving. Dat verschil in behandeling was volgens de verzoekende partijen voor de verwijzende rechter discriminerend in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 132/98.

Er werd gewezen op een andere abnormale toestand inzake de belasting op vergoedingen gestort wegens een arbeidsongeschiktheid, namelijk de onmogelijkheid om de uitgaven zoals, bijvoorbeeld, de medische kosten die door de belastingplichtige zijn gemaakt om zijn fysieke integriteit en, derhalve, zijn arbeidsgeschiktheid te behouden, van zijn inkomsten af te trekken.

De van kracht zijnde wetgeving, zoals ze door de rechtspraak werd geïnterpreteerd, bracht dus, volgens die verzoekende partijen, een discriminatie teweeg ten aanzien van de werknemers die het slachtoffer zijn van ongevallen.

Ook zijn uittreksels overgenomen uit de argumentatie van de verzoekende partijen voor de verwijzende rechter in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 132/98, als antwoord op de memorie die in die zaak door de Ministerraad was ingediend.

A.1.3. De verzoekende partijen besluiten in onderhavige zaak dat in het arrest nr. 132/98 een aantal van de hier in herinnering gebrachte overwegingen is overgenomen.

Zij stellen vast dat, sedert de uitspraak van dat arrest, de belastingadministratie ontheffingen toekent in alle gevallen van hetzelfde genre als het geval dat aanleiding heeft gegeven tot dat arrest.

Tot slot maken zij gewag van de aanneming, op 19 juli 2000, van een wet die de kwestie regelt door het invoeren van een wettelijk vermoeden wanneer de graad van invaliditeit 20 pct. overschrijdt.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. De Ministerraad citeert de in het geding zijnde wetgeving.

A.2.2. Vervolgens voert hij aan dat de prejudiciële vraag niet moet worden beantwoord, aangezien zij geen schending van de Grondwet aanvoert waarvan het Hof kennis zou kunnen nemen. Volgens de Ministerraad wordt in de vraag niet gepreciseerd ten aanzien van welke categorie van belastingplichtigen de begunstigen van vergoedingen gestort door een verzekeringsmaatschappij, tot herstel van een fysiologische en/of economische invaliditeit, moeten worden vergeleken. Het gaat om een kwestie van interpretatie van de norm die onder de bevoegdheid van de verwijzende rechter valt, en niet onder de bevoegdheid van het Hof.

A.2.3. Subsidiair wordt opgemerkt dat het verschil in behandeling objectief verantwoord is en beantwoordt aan de vereisten van evenredigheid tussen het nagestreefde doel en de middelen die worden aangewend om het te bereiken.

Er wordt herinnerd aan de rechtspraak van het Hof inzake de gelijkheid, alsmede aan de rechtspraak krachtens welke artikel 172 van de Grondwet een bijzondere toepassing van het in artikel 10 geformuleerde gelijkheidsbeginsel zou vormen.

De Ministerraad legt de nadruk op het specifieke karakter van de fiscaliteit dat inhoudt dat de doeltreffendheid van de criteria en de administratieve kosten in overweging moeten worden genomen om na te gaan of de wetgever zijn beoordelingsbevoegdheid niet heeft overschreden. De arresten van het Hof nrs. 20/91 van 4 juli 1991, 34/93 van 6 mei 1993 en 80/93 van 9 november 1993 worden tot staving van die stelling geciteerd.

De rechtspraak van het Hof wordt ook nog geciteerd om eraan te herinneren dat het uitsluitend de wetgever toekomt de verschillende operaties en prestaties te bepalen die aan de belasting zijn onderworpen en dat het het Hof niet toekomt te beslissen of een bij de wet voorgeschreven maatregel opportuun of wenselijk is (arresten nrs. 1/93 van 7 januari 1993 en 89/94 van 14 december 1994). Zulks geldt ook ten aanzien van de opportuniteit om de vergoedingen gestort door een verzekeringsmaatschappij tot herstel van een invaliditeit, zelfs zonder inkomensverlies voor het slachtoffer, al dan niet aan de belasting te onderwerpen.

A.2.4. De Ministerraad analyseert vervolgens het arrest van het Hof nr. 132/98. Hij merkt op dat de in dat arrest vastgestelde discriminatie voortvloeit uit het feit dat een ongeval aanleiding geeft tot een belastbare vergoeding wanneer die vergoeding haar grondslag vindt in de arbeidsongevallenwet, terwijl een ongeval aanleiding geeft tot een niet-belastbare vergoeding wanneer die haar grondslag vindt in de regels betreffende de burgerrechtelijke aansprakelijkheid.

De Ministerraad is van mening dat een dergelijke discriminatie zou niet kunnen blijken wanneer die vergoeding wordt gestort ter uitvoering van een verzekeringscontract tot herstel van een fysiologische en/of economische invaliditeit. De vergoeding wordt immers ontvangen ter uitvoering van dat contract, ongeacht de plaats van het ongeval, en er dient niet met enige vergoeding rekening te worden gehouden door vergelijking wanneer geen enkel contract is onderschreven.

Mocht het arrest nr. 132/98 in die zin moeten worden geïnterpreteerd dat het elke belasting uitsluit in het geval waarin een vergoeding niet een inkomstenderving compenseert, dan zou aan artikel 32*bis*, 1°, van het W.I.B. 1964 elke praktische draagwijdte worden ontnomen. De administratie kan steeds de band tussen de vergoeding en de beroepswerkzaamheid *in concreto* vaststellen om daaruit het belastbaar karakter van de vergoeding af te leiden.

Volgens de Ministerraad is zulks het geval voor de « collectieve individuele » verzekering die door een werkgever wordt onderschreven en waarvan hij de premies betaalt die als bedrijfslast kunnen worden afgetrokken. Zulks geldt ook voor de verzekering « gewaarborgd inkomen » die sommige risico's kan dekken die inherent zijn aan een beroepswerkzaamheid. Die twee types van verzekering geven aanleiding tot volkomen onafhankelijke vergoedingen die, in voorkomend geval, komen bovenop de vergoedingen die krachtens de arbeidsongevallenwetgeving of in het kader van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid worden toegekend. De belastingplichtigen die vergoedingen ontvangen krachtens die wetgevingen en diegenen die vergoedingen ontvangen krachtens een verzekeringscontract van het hierboven beschreven type, bevinden zich niet in vergelijkbare situaties.

A.2.5. De Ministerraad besluit dat de band met de beroepswerkzaamheid een objectieve band is en dat de maatregel evenredig is met het door de fiscale wetgever nagestreefde doel, wanneer ofwel de werkgever ofwel de verzekerde zelf de premies van hun belastbare beroepsinkomsten hebben afgetrokken. De belasting van de vergoedingen vormt de tegenprestatie van dat aldus verkregen fiscale voordeel.

Antwoord van de verzoekende partijen voor de verwijzende rechter

A.3.1. Ten aanzien van de opwerping van de Ministerraad volgens welke de prejudiciële vraag niet zou moeten worden beantwoord, preciseren de verzoekende partijen voor de verwijzende rechter dat het Hof van Beroep zich afvraagt of de wetbepaling die een vergoeding ter compensatie van een invaliditeit zonder inkomstenderving aan de inkomstenbelasting onderwerpt, geen afwijking teweegbrengt, zonder verantwoording, van het algemeen systeem dat in het Wetboek van de inkomstenbelastingen is vastgelegd en dat enkel de inkomsten van de belastingplichtigen belastbaar stelt.

A.3.2. De verzoekende partijen voor de verwijzende rechter betwisten de stelling van de Ministerraad volgens welke de vergoeding zou kunnen worden belast wanneer zij wordt ontvangen ter uitvoering van een privé-verzekeringscontract dat door de belastingplichtige wordt onderschreven, terwijl de vergoeding gestort als gevolg van een arbeidsongeval of met toepassing van de regels van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid niet belastbaar is, en zulks zonder dat het een discriminatie vormt.

A.3.3. Ten aanzien van de verzekeringen die de werkgevers ten voordele van hun werknemers afsluiten, zijn de verzoekende partijen voor de verwijzende rechter van mening dat die voor de werknemer een voordeel opleveren : dat van de premie die hij niet hoeft te betalen. Dat voordeel moet bij het loon worden gevoegd. Het zou dus de premie zijn die belastbaar zou zijn als loon en die door de werkgever zou kunnen worden afgetrokken als bedrijfslast. Het kapitaal of de rente gestort door de verzekering aan de werknemer zouden, van hun kant, niet belastbaar zijn indien zij geen inkomstenderving compenseren.

A.3.4. In onderhavig geval zijn de premies die door de belastingplichtige ter uitvoering van zijn verzekeringscontract zijn gestort, niet afgetrokken als beroepskosten.

Het feit dat, voor de berekening van de premie, alle risico's in aanmerking worden genomen, en met name de beroepsrisico's, heeft geen invloed op het antwoord dat op de vraag moet worden gegeven.

Enkel moet worden onderzocht of het door de verzekeraar te betalen bedrag een inkomstenderving of een aantasting van de fysieke integriteit compenseert.

Bij de memorie is een arrest gevoegd van het Hof van Beroep te Luik dat op 21 juni 2000 is gewezen. In dat arrest wordt een vergoeding niet-belastbaar verklaard die door een belastingplichtige is ontvangen ter uitvoering van een polis van hetzelfde type als die welke is gesloten in de zaak die aan de verwijzende rechter is voorgelegd.

- B -

B.1. Artikel 32*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1964 (W.I.B. 1964), thans artikel 34, § 1, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (W.I.B. 1992), bepaalde vóór de wijziging ervan door de wet van 19 juli 2000 :

« Pensioenen, renten en als zodanig geldende toelagen omvatten, ongeacht de schuldenaar, de verkrijger of de benaming ervan en de wijze waarop ze worden vastgesteld en toegekend :

1° pensioenen en lijfrenten of tijdelijke renten, alsmede als zodanig geldende toelagen die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op een beroepswerkzaamheid of die het gehele of gedeeltelijke herstel van een bestendige derving van winst, bezoldigingen of baten uitmaken; ».

B.2. Het Hof van Beroep te Luik vraagt het Hof of die bepaling de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet schendt «in zoverre ze de vergoedingen belastbaar [stelt] die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op een beroepswerkzaamheid en die door een verzekeringsmaatschappij worden uitgekeerd tot herstel van een fysiologische en/of economische invaliditeit, zonder dat sprake is van inkomstenderving voor het slachtoffer ».

B.3. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet hebben een algemene draagwijdte. Zij verbieden elke discriminatie, ongeacht de oorsprong ervan. Zij zijn eveneens toepasselijk in fiscale aangelegenheden, wat overigens wordt bevestigd door artikel 172 van de Grondwet, dat een bijzondere toepassing inhoudt van het in artikel 10 vervatte gelijkheidsbeginsel.

B.4.1. Volgens de Ministerraad dient de prejudiciële vraag niet te worden beantwoord, aangezien zij niet preciseert ten aanzien van welke categorie van belastingplichtigen de begunstigten van vergoedingen betaald door een verzekeringsmaatschappij tot herstel van een fysiologische en/of economische invaliditeit moeten worden vergeleken.

B.4.2. Het onderzoek van de motivering van de verwijzingsbeslissing en van de elementen van het aan het Hof voorgelegde dossier leidt tot de vaststelling dat aan het Hof wordt gevraagd of artikel 34, § 1, 1°, van het W.I.B. 1992 al dan niet een discriminatie teweegbrengt in zoverre het de vergoeding die wordt uitgekeerd ter uitvoering van een verzekeringscontract tot herstel van een fysiologische en/of economische invaliditeit belastbaar zou stellen, zonder dat er voor het slachtoffer inkomstenderving is en zonder dat de begunstigde van de vergoeding de premies verbonden aan het contract niet als beroepskosten heeft afgetrokken, terwijl de vergoedingen betaald ter uitvoering van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 van belasting zijn vrijgesteld alsmede die welke zijn uitbetaald als gevolg van een vordering van gemeen recht inzake de burgerrechtelijke aansprakelijkheid, wanneer het slachtoffer geen inkomstenderving lijdt.

B.5.1. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 5 januari 1976, die de in het geding zijnde bepaling in het Wetboek van de inkomstenbelastingen heeft ingevoegd, blijkt dat de wetgever een einde wilde maken aan het stelsel van vrijstelling van sommige vervangingsinkomens die het herstel van een bestendige inkomstenderving uitmaken (*Parl. St.*, Senaat, 1975-1976, nr. 742/2, p. 18).

B.5.2. De partijen baseren hun argumentering grotendeels op een vergelijking tussen deze zaak en die welke aanleiding heeft gegeven tot het arrest nr. 132/98. In dat arrest heeft het Hof besloten dat het in het licht van de doelstelling van de wetgever pertinent was de pensioenen, renten en toelagen die het herstel van een bestendige derving van winst, bezoldigingen of baten uitmaken, te belasten. Het Hof heeft geoordeeld dat het evenwel niet verantwoord was bij de belastbare inkomsten de pensioenen, renten en toelagen op te nemen die worden gestort naar aanleiding van een ongeval dat als arbeidsongeval wordt erkend in de zin van de wet van 10 april 1971 zonder dat daarom afbreuk wordt gedaan aan de beroepsinkomsten van het slachtoffer. De schadeloosstelling waarop het slachtoffer recht heeft, heeft in die onderstelling niet het karakter van een vervangingsinkomen.

B.5.3. Het Hof ziet niet in wat zou kunnen verantwoorden dat de schadeloosstelling die wordt uitgekeerd ter uitvoering van een verzekeringscontract dat de fysiologische en/of economische invaliditeit dekt, aan de belasting wordt onderworpen, terwijl zij geen vervangingsinkomen vormt. Een dergelijke belasting heeft tot gevolg dat een discriminatie wordt teweeggebracht tussen de slachtoffers van een ongeval, naargelang zij worden vergoed ter uitvoering van de wetsbepalingen betreffende de arbeidsongevallen, als gevolg van een vordering van gemeen recht inzake aansprakelijkheid, of ter uitvoering van een verzekeringscontract.

B.5.4. In het voormelde arrest heeft het Hof vastgesteld dat het slachtoffer van een arbeidsongeval gediscrimineerd werd in vergelijking met andere slachtoffers van een ongeval dat zich noch op de weg naar of van het werk, noch op het werk heeft voorgedaan, vermits het aan de inkomstenbelasting was onderworpen, zowel voor de wegens het ongeval verschuldigde schadevergoeding als voor de beroepsinkomsten die het behield. Hetzelfde geldt voor het slachtoffer dat wordt vergoed ter uitvoering van een verzekeringsovereenkomst die de fysiologische en/of economische invaliditeit dekt. Dat de schadeloosstelling haar oorsprong vindt in een contract kan die dubbele belasting redelijkerwijze niet verantwoorden.

B.6. De Ministerraad beweert in zijn memorie dat voor de toepassing van artikel 34, § 1, 1°, van het W.I.B. 1992 het zoeken naar een verband tussen het verzekeringscontract en de beroepsactiviteit van de verzekerde een maatregel is die evenredig is met het door de fiscale wetgever nagestreefde doel, « inzonderheid wanneer ofwel de werkgever van de verzekerde,

ofwel de verzekerde zelf, de premies van hun belastbare beroepsinkomsten hebben afgetrokken. De belasting van de vergoedingen vormt in dat geval immers de tegenprestatie van het fiscale ‘ voordeel ’ dat werd verkregen ».

Zoals het Hof in B.4.2 reeds heeft aangegeven, blijkt uit de verwijzingsbeslissing alsmede uit de elementen van het dossier dat in deze zaak het geval wordt beoogd waarin de begunstigde van de verzekeringsuitkering de premies verbonden aan het verzekeringscontract niet als beroepskosten heeft afgetrokken. Het Hof dient dus zijn onderzoek van de bestreden bepaling tot dat enkele geval te beperken.

B.7.1. Artikel 38, 8°, van het W.I.B. 1992 stelt de « vergoedingen verkregen ter uitvoering van een individueel verzekeringscontract tegen lichamelijke ongevallen » vrij. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 5 januari 1976 blijkt dat de Regering om twee redenen ervoor heeft gekozen elke mogelijkheid tot aftrek van de premies als tegenprestatie van die vrijstelling af te schaffen : enerzijds, omdat er geen automatische en noodzakelijke binding is tussen die voordelen en de inkomsten die de verzekerden verliezen wanneer het risico waartegen zij zich verzekeren werkelijkheid wordt, vermits de premie wordt berekend op grond van de voordelen waarop de verzekerde rekent ingeval het risico werkelijkheid wordt, anderzijds, omdat de individuele verzekering tegen lichamelijke ongevallen meer het karakter heeft van een « spaarverzekering » dan van een « verzekering tegen het verlies van inkomsten » (*Parl. St.*, Kamer, 1975-1976, nr. 680/10, p. 25).

B.7.2. Indien de wetgever ervan uitgaat dat de vergoedingen gestort ter uitvoering van een individueel verzekeringscontract tegen lichamelijke ongevallen van belasting worden vrijgesteld wanneer de premies verbonden aan het contract niet fiscaal werden afgetrokken door de begunstigde van de vergoeding, dan ziet het Hof niet in wat zou kunnen verantwoorden dat hetzelfde niet zou gelden voor een vergoeding toegekend ter uitvoering van een verzekeringscontract dat tot doel heeft een fysiologische en/of economische invaliditeit te herstellen, wanneer er geen inkomensverlies is en de premies door de begunstigde van de uitkering niet werden afgetrokken.

B.8. De prejudiciële vraag dient bevestigend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 32*bis* van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1964, thans artikel 34, § 1, 1°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, vóór de wijziging ervan bij de wet van 19 juli 2000, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het de vergoedingen uitgekeerd door een verzekeringsmaatschappij tot herstel van een fysiologische en/of economische invaliditeit belastbaar stelt, zonder dat er voor het slachtoffer een inkomstenderving is, en terwijl de premies verbonden aan het verzekeringscontract door de begunstigde van de vergoeding niet als beroepskosten werden afgetrokken.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 10 oktober 2001.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior